

12. nedeľa po Sv. Trojici

Milí bratia a sestry!

V našom prázdninovom putovaní knihou Žalmov sa dnes pristavíme pri Žalme 62. Je to jeden z mojich najobľúbenejších žalmov. Budeme čítať verše 2-9.

Žalm 62, 2-9

Len On je moja skala, moja spása, môj hrad; veľmi sa nesklátim. Dokedy budete dorážať na človeka? Všetci vraždíte ako naklonená stena a ako preborený múr. Aj z jeho výšky snažia sa ho zvrhnúť: milujú lož; ústami žehnajú, no vo svojom vnútri preklínajú.

Len v Bohu utíši sa moja duša; lebo od Neho pochádza moja nádej. Len On je moja skala, moja spása, môj hrad; nesklátim sa. Na Bohu spočíva moja spása, moja česť; i skala mojej sily, moje útočisko je v Bohu. Dúfajte v Neho, ľudia, v každom čase; vylievajte si pred Ním srdce! Boh je naším útočiskom.

Úvod žalmu nám pripomína slávny Augustínov výrok: *Moja duša nenájde pokoj, kým nespočinie v tebe, ó, Bože.*

Ako som už minulý týždeň spomínal, žalmy sú akoby zrkadlom ľudskej duše. Odrážajú sa v nich asi všetky nálady ľudskej duše. Tento žalm odráža nepokoj a starosti v duši kráľa Dávida.

Ale nielen duša kráľa máva starosti. Aj naša duša je málokedy utíšená. Kto z nás nemá starosti. Robiť si starosti patrí k ľudstvu. **Preto za to, že máme starosti, sa nemusíme hanbiť.** Nemyslíme si, že správny kresťan starosti nemá. Kresťan sa od nekresťana totiž neodlišuje tým, že by starosti nemal, ale tým, že vie, čo si má s nimi počítať.

Žamista Dávid, ktorý bol Bohu často blízko a bol zbožným mužom, si na počudovanie robí starosti skoro stále a vždy znovu vyznáva: **Len v Bohu utíši sa moja duša...**

Čo je najväčším zdrojom našich starostí?

Ak by sme to mali zhrnúť do jednej vety: bežný každodenný život, zápas o živobytie, zdravie svoje i svojich blízkych a vzťahy so svojim okolím.

Kresťania sa obvykle netrápia teologickými. Nevie, či by sme tu naši človeka, ktorý by sa trápil tým, že nedokáže pochopiť tajomstvo napr. Božej trojjedinosti. **Oveľa častejšie nás trápia úplne obyčajné veci.** Ako napríklad naštrbené vzťahy, krivda zo strany druhých. Preto sa aj Pán Ježiš vo svojich rečiach venoval omnoho viac problému medziľudských vzťahov ako teológii a pochopeniu Božieho majestátu.

Zdá sa, že keď Dávid písal tento žalm, nečelil vojenskému nebezpečenstvu, ale takej bežnej veci, akou sú ohováranie a intrigy (verš 5).

Dávidovi záležalo na cti. Jeho syn Šalamún do knihy Prísloví neskôr napísal, že *dobré meno je vzácnejšie ako veľké bohatstvo.* Je pravdepodobné, že túto hodnotu mal od svojho otca Dávida.

To, že sa ho ľudia snažili pripraviť o dobré meno a česť mu zrejme vadilo omnoho viac, než keby sa ho snažili pripraviť o majetok, na ktorom mu nikdy až tak veľmi nezáležalo.

Milý brat, milá sestra, ak si terčom ohovárania, je úplne v poriadku, že ti to vadí. Mnoho krát zvykneme druhých upokojovať slovami: *ale čo ťa po nich, nech ťa to netrápi, vôbec si to nevšímaj.* Ale vo chvíli, keď takýmto situáciám sami čelíme, zisťujeme, že to takto nefunguje, že aj nás to trápi.

Zaujímavé je pozorovať, ako Dávid voči ohováračom, pokrytcom a intrigánom reaguje. Nepodniká žiadnu akciu ani protiútok. Dokonca ani neprosí Boha, aby ich potrestal a sa s nimi vysporiadal, ako to v niektorých žalmoch nachádzame. Vlastne len opakuje to, čím začal – *Len v Bohu utíši sa moja duša, on je skalou a mojím útočiskom. On je moja česť.* Aj napriek týmto okolnostiam hľadá Boží pokoj.

Napokon proti ohováraníu sa dá bojovať len veľmi obmedzene. Pomôcť nám môže napr. dobrý priateľ, ktorý sa nás zastane. Ak sa však sami začneme obhajovať a snažíme sa vyvrátiť povedané klamstvo pravdou, zistíme, že mnohokrát to vôbec nefunguje. Ohováranie a klamstvo si už väčšinou žije svojim vlastným životom. Preto je ohováranie veľmi zákernou a nebezpečnou zbraňou.

Biblia tvrdí, že ohováranie je diabolského pôvodu. Diabol je v Biblii označený ako ohovárač ľudských duší. Preklad slova *satan* je ohovárač, žalobca. Nebuďme ani my tí, ktorí prijmeme jeho spôsoby a jeho zbrane.

Ak však čelíme ohováraníu, **to najlepšie, čo môžeme spraviť, je skryť sa v Bohu.** Nechcem povedať, že hájiť sa pravdou nemá žiadny zmysel. **Obvykle nám to však pokoj neprinesie.**

Ak sme však skrytí v Bohu, sme zbavovaní horkosti a nenávisti, ktoré v nás ohováranie vyvoláva. Totižto žiť s horkosťou a hnevom je horšie ako ohovárať samotné.

Ako sa to dá – skryť sa v Bohu? Dávid nám dáva k tomu návod vo verši 9.: **Skryť sa v Bohu znamená – vyliat' si pred ním svoje srdce – starosti, žiaľ.** Je to jedno z najsilnejších posolstiev, ktoré nám od Dávida zaznievajú. **Vyzýva nás, aby sme s Bohom hovorili o tom, čo nás trápi, čo máme na srdci i v mysli, čím sa zapodievame, k čomu sa stále vraciame, čo nám niekedy nedáva spávať.** Vyliat' si srdce pred Bohom znamená – hovoriť s Ním aj o pocitoch, ktoré nami hýbu. V čase, keď zažijeme od druhých neúprimnosť, veľmi účinnou zbraňou je práve naša úprimnosť pred Bohom. Naučme sa vylievať si pred Ním svoje srdce. Vtedy nájdeme utíšenie a pokoj.

Amen!